

Akció van

Akció van, ezt mondta a Pityu, miközben megsimogatta a kutyám fejét. A kutyám egy igazi véreb, csak nem annak néz ki. Én most írok először igazi fogalmazást, noha lassan már pont annyira leszek a harminchoz, mint a húszhoz. A Pityu az egyik barátom, most nem is tudom, miért éppen róla írok, hiszen van még egy pár barátom, és egyébként ő nem is a legviccesebb. Sőt ő nem is vicces, és már legalább két hónapja nem beszélünk egymással. Nem hiányzok neki, akció is utoljára akkor volt, amikor éppen találkoztunk, és azt mondta, hogy: Akció van. Ekkor simogatta meg a kutyám fejét, aki egyébként véreb, és Sunyinak hívom, mert egy nagy sunyi. A mama tyúkjait megfojtja és meg is eszi őket, aztán úgy tesz, mintha semmiről sem tudna. Mintha róka vagy menyét járt volna az ólak környékén. Én onnan tudom, hogy a tyúkokat valójában ő kapja el, hogy engem nem lehet becsapni. Akármilyen ártatlanul is próbál nézni, én átlátok rajta. Tudja ezt ő is, ha hívom, hogy Sunyi, rögtön lehajtja a fejét, és csak úgy kullog. A múltkor, amikor Pityu azt mondta, hogy: Akció van, éppen kint voltam Sunyival a kertben, és arról beszéltem neki, hogy noha vannak bennünk vágyak, ösztönök mások megfojtására, mégsem tehetünk ilyent. Nem tehetünk meg bármit, amit szeretnénk, mert ha mindenki azt csinálná, amit akar, akkor totális káosz lenne. Összevissza öldösnénk le egymást. És egyébként is az az egyik parancsolat, hogy: Ne ölj. Sunyinak sokat kell beszélni, és jól magyarázni, mert egy kicsit lassú a felfogása, és még a Pityu is korábban jött, úgyhogy nem tudtam elmondani mindent, amit szerettem volna. Pedig a Sunyinak azt is meg kellett volna hallgatnia, hogy a társadalmi szerződés előtt, szóval akkor, amikor még nem volt társadalmunk, hogyan éltünk. Ez azért olyan fontos, mert így nem lehet élni. Egyébként aztán, amikor hazaértem az akció után, noha nagyon kifáradtam, mégis elmondtam ezt Sunyinak. Át se öltöztem, csak úgy nekikezd-

tem. Kint a kertben. Sunyi egy kicsit nyüszített, szorgolta a ruhámat, és sunyin pislogott a tyúkólak felé. Azt hiszem, azért írom ezt a fogalmazást, mert igenis fáj, hogy a Pityu mostanában nem keres. Attól félek, hogy lecserélt másra, pedig mi olyan jól megértettük egymást. Arra gondolok, hogy sohasem fog ilyen csajt találni, mint amilyen én vagyok. Szerintem az én kezemben jól áll a fegyver, és ha célzok, soha sem hibázok. Mostanában már arra jutottam, hogy gyakran elálmodozom azon, mi lenne, ha fognám a fegyverem, és egyedül vinném véghez az akciót.

